

Keerpunt

Het opzeggen van mijn baan gaf me een noodzakelijke en welverdiende onderbreking van de “rat race”. Mijn innerlijke kompas had me laten weten dat het tijd was dat los te laten wat me niet meer diende. Wat er vervolgens zou komen? Daar dacht ik op dat moment niet over na. Ik luisterde naar de signalen van het moment en nam stappen in de richting van wat beter aanvoelde.

Drie van die grote stappen kwamen tegelijkertijd samen in januari 1999. Dit was niet bewust gepland. Een Darshan-bezoek aan Moeder Meera in Duitsland. Mijn eerste Reiki-initiatie bij Bernadette Van de Maele en mijn laatste werkdag in Ter Linde. Die drie voor mij belangrijke gebeurtenissen raakten me diep in mijn kern. Het gebeurde allemaal heel snel. Deze brachten diepe gevoelens en innerlijke verschuivingen met zich mee. Zonder twijfel kan ik zeggen dat mijn leven sinds de Breitenbush-retraite in Amerika en daarna mijn terugkeer naar België een intense rollercoaster was met onverwachte ups en downs. Mijn geest, emoties en lichaam werden op de proef gesteld. In de afgelopen vijf maanden had ik me vaak ziek gevoeld en veel ongemak ervaren. Mijn lichaam reageerde op de vele

innerlijke en uiterlijke veranderingen die ik aan het maken was. Het was een uitdaging voor mijn lichaam en geest om alles te verwerken.

Het leek mij logisch dat mijn pas verkregen vrijheid een gevoel van vreugde met zich mee zou brengen. Ik kon gemakkelijk mijn rekeningen betalen en had een open schema en de ruimte om creatief te denken wat ik hierna zou willen doen. In plaats van vreugde ervoer ik het tegenovergestelde. Ik voelde me meer en meer bedrukt en lag vaker in de zetel. Mijn lichaam had geen fut. Mijn geest was suf en ongeïnspireerd. Zelfs mijn hond uitlaten of mezelf eten klaarmaken voelde aan als een heel zware taak.

“Wat is er toch met mij aan de hand? Dit is niet normaal”, dacht ik bij mezelf. Dag bij dag voelde ik me steeds minder in staat om te bewegen. Op een gegeven moment voelde het aan alsof ik doodging. Een gevoel dat ik tot op de dag van vandaag moeilijk kan beschrijven. Er was iets serieus aan de hand met mij en ik had geen idee wat het was. Dit gevoel van doodgaan werd alleen maar intenser naarmate de dagen vorderden. Ik moest iets gaan doen! Ik had hulp nodig!

Naar een huisarts gaan was in mijn opinie geen geschikte optie. Ik wist wat hun aanpak zou zijn, iets wat ik vanaf kleins af aan vele malen heb zien gebeuren. Ze geven me een algemene prognose, schrijven me een populaire pil voor en een briefje om thuis te blijven. Ik had geen vrijaf nodig, ik was thuis. En pillen daarin was ik niet in geïnteresseerd. Deze zouden de echte oorzaak van mijn symptomen niet aanpakken en genezen. Ze zouden enkel als een pleister op de wond dienen. Ik wilde iemand raadplegen die bereid en deskundig was om dieper en achter de schermen te kijken naar de echte energetische oorzaken van wat er met mij aan de hand was. Ik had reeds zelf verschillende van deze technieken bestudeerd en geoefend in Centrum Gea. Helaas kon ik voor mezelf geen diagnose stellen. Ik had geen idee wat er met mij aan de hand was.

Plots had ik een idee. Ik besloot Els Van Hogenbemt op te bellen, mijn lerares in Centrum Gea. Ze is huisarts, homeopaat, energetisch genezer en in mijn opinie een visionair. Ze was zo goed in haar praktijk dat iedereen die een afspraak wilde maken vele maanden van tevoren moest boeken. Ik wist dat ik niet zo lang kon wachten. Ik had nu hulp nodig! Ik besloot haar op te bellen en een bericht achter te laten op haar antwoordapparaat. Ik zou uitleggen hoe ik me voelde en of ze me kon doorverwijzen naar een van haar beste studenten die kon kijken wat er met me aan de hand was en me zou kunnen helpen.

Ik nam de telefoon ter hand en belde de praktijk van Els. Ik verwachtte haar stem op het antwoordapparaat maar tot mijn grote verbazing nam ze op. Eigenlijk was ik geschokt. “Els, je neemt je telefoon op!”, sprak ik hardop, compleet verrast. Nog steeds verbaasd zei ik: “Hallo Els, dit is Mieke De Clercq”.

“Ja Mieke, ik neem op als mijn intuïtie zegt dat ik mijn telefoon moet opnemen”, antwoordde ze lachend. “Els”, zei ik vervolgens, “ik heb geen idee wat er met mij aan de hand is. Er voelt iets niet juist aan. Ik heb het gevoel dat ik doodga. Een heel raar gevoel. Ik heb hulp nodig en ik wil geen huisarts raadplegen. Ik wil geen pillen en ik heb geen ziektebriefje nodig. Ik weet dat jij volledig volgeboekt bent en wou je vragen of jij me kan doorverwijzen naar een van je studenten van wie je denkt dat ze mij kunnen helpen.

Els hoorde me aan. Dan viel er een stilte. Ik gaf me over aan het moment en wachtte op haar reactie. Toen zei ze: “Kom morgen in mijn lunchpauze Mieke. Ik voel dat ik dit moet aannemen”. “Oh, OK Els”, zei ik terug totaal verbaast. Daarna hingen we op.

Wat was dat? Ik had verwacht een bericht in te spreken op het antwoordapparaat. Els nam haar telefoon op en bood me aan om me de volgende dag te zien in haar lunch pauze! Was ik aan het dromen?

En er was meer! Blijkbaar kwam er nog meer synchroniciteit bij kijken. Mijn beste vriendin Veerle De Mey, die enkele maanden eerder een sessie bij Els had geboekt, haar sessie was de eerste afspraak na Els haar lunchpauze. Wat betekende dat Veerle me naar onze afspraken kon voeren. Ongelooflijk was dat!

Op de dag van de afspraak parkeerden we op de parkeerplaats van Centrum Gea in Sint-Martens-Latem, waar Els woonde en haar praktijk had. Terwijl Veerle in de auto wachtte, liep ik het huis van Els binnen. Ik voelde me volledig van de kaart. Ik bedankte Els om mij op zo'n korte tijd een afspraak aan te bieden.

“Ga alsjeblieft zitten Mieke, zei ze terwijl ze me een stoel aanbood. Els kwam van achter haar bureau vandaan en ging voor me zitten op een stoel. "Laten we eens kijken wat er met je aan de hand is", zei ze. Els sloot haar ogen en ging met haar aandacht naar binnen. Terwijl ze dat deed, sloot ik ook mijn ogen en haalde diep adem. Ik probeerde te ontspannen. Ik wist dat ik nu in goede handen was. Ik had geen idee wat er met me aan de hand was en wilde klaarheid. Ik gaf me op dat moment helemaal over.

Na ongeveer 30 seconden opende Els haar ogen. Toen vroeg ze “Mieke, wat is het beste dat je ooit is overkomen”? Ik was verrast dat ze me die vraag stelde, maar ik wist meteen het antwoord.

“Els, het beste wat me ooit is overkomen, was de eenheidservaring die ik ervoer tijdens de een uur durende rit met Paul van Hood River langs de majestueuze Colombia River naar heen de Peruviaanse ouderen-presentatie in Portland. Ik ervoer een diepe eenheid met Paul, de rivier, de muziek en de natuur die ons omringde. Ik voelde een compleet innerlijke en uiterlijke vrede, een totale zintuiglijke verbinding met alles wat is.

Els stelde nog meer vragen over Paul. Ik was verward en geïrriteerd. Ik wilde het op dat moment niet over Paul hebben. Ik voelde alsof ik stervende was en wilde dat Els zich concentreerde op mijn fysieke toestand. En niet op Paul.

Els vervolgde. “Mieke, wat ik zie, is dat je voelt alsof je stervende bent, omdat je leven in België op zijn einde loopt. Je hoort daar bij Paul en de kinderen in Amerika te zijn. Jouw leven hier is ten einde.

Ik keek Els aan. Haar woorden drongen diep door in mijn kern. Ze sprak de waarheid. Binnen een mum van tijd reageerde mijn lichaam. De strakheid en druk kwam los. Alle spanningen verdwenen in een mum van tijd. Die woorden van waarheid zetten me letterlijk vrij.

Mijn hart erkende wat Els zojuist had onthuld. Ik zat daar in stilte en voelde die waarheid zich een weg banen in mijn bewustzijn. Ik wist nu wat mijn gevoel van sterven betekende en wat ik moest doen.

Ik knikte naar Els terwijl alle synchronistische gebeurtenissen weer in mijn geheugen flitsten. Het melkwegstelsel die Paul in mijn ogen had gezien. De liefdevolle manier waarop ik Paul zijn kinderen zag benaderen. Mijn honger die plots verdween op het moment dat ik bij Paul en de kinderen aan tafel zat. De visie die we beiden zagen van het jonge Indiaans koppeltje op het pad in het bos. Onze blikken die elkaar kruisten toen ik het restaurant uitliep en Paul toevallig voorbijreed. Wij die de enigen waren die arriveerden voor de geannuleerde drumcirkel. De diepe eenheidservaring langs de Columbia rivier. Ons identieke telefoonnummer die begon met "386".

Vóór dit ogenblik leek niks logisch te zijn. Nu hier bij Els viel de betekenis van al deze synchroniciteiten op zijn plaats. "Daarom gebeurden al deze dingen tussen ons", dacht ik bij mezelf, "nu begrijp ik het!".

"En", vervolgde Els, "waar is Paul nu?". Ik keek op mijn horloge. "Het is nu bijna zes uur 's ochtends waar hij woont, zijn wekker kan elk moment afgaan", antwoordde ik zonder aarzelen. Paul wist dat ik me heel slecht voelde en ondersteunde me met Reiki en met af en toe met me in te checken per telefoon. Hij was ook op de hoogte van mijn afspraak met Els.

Els vervolgde "Wel Mieke, bel hem op". "Nu direct?", reageerde ik in verwarring. "Ja, nu meteen", antwoordde Els terwijl ze me haar huistelefoon overhandigde. Overrompeld zei ik, "wel, ik heb mijn telefoonkaart bij", terwijl ik in mijn tas reikte om die te pakken. Elke cel in

mijn lichaam reageerde met duidelijkheid en zekerheid. Ik wist dat ik dit telefoontje moest doen en ook dat ik kort en bondig aan Paul moest verwoorden wat er in de sessie wat onthuld.

Ik draaide Paul's nummer. Hij nam de telefoon op en met een slaperige maar zeer liefdevolle stem zei hij: "Goedemorgen, dit is Paul".

"Hallo Paul, het is Mieke", antwoordde ik. "Hallo Mieke, hoe voel je je? Hoe was de sessie met Els?", antwoordde hij terug. "Wel Paul" antwoordde ik kalm en tot de kern van de zaak, "ik ben nu in de afspraak met Els. Ik bel je om te vertellen over de sessie. "Ah, OK", zei Paul. "Els zag dat de reden waarom ik het gevoel had dat ik doodging was omdat mijn leven in België hier ten einde is. Het is de bedoeling dat ik van nu af aan bij jou en de kinderen in Amerika ben. En toen ze dat verwoordde, voelde ik meteen dat mijn lichaam zich direct ontspande en weer in balans kwam". "Oh waaw, dat is geweldig", reageerde Paul. "Wat gaan we nu doen", vroeg ik hem?

Paul dacht even na en antwoordde toen: "Wel, de krokusvakantie komt eraan. Kom maar af bij ons hier in Hood River en we zullen wel zien hoe het gaat. Ik zal het aan de kinderen voorleggen en zien wat ze ervan vinden. Het is belangrijk dat zij in het proces worden betrokken." "Ok, dat is een goed idee", antwoordde ik. Toen sloten we het gesprek af.

Op hetzelfde moment dat ik de telefoon ophing, kwam Joost, de liefhebbende en ondersteunende echtgenoot van Els, de kamer binnen met een bord met sandwiches voor haar lunch.

“Vertel het hem maar”, maande Els me aan. Ik keek Els met een vragende blik aan. “Meen je dat nu?”, vroeg ik perplex. “Vertel Joost wat er net is gebeurd en wat je van plan bent te doen”, zei Els met een overtuigende en motiverende stem. Els wist dat het hardop uitspreken van mijn nieuw geboren waarheid tegenover een derde persoon en met de wereld de volgende stap was in mijn proces. Nu moest ik ernaar gaan handelen.

Joost keek me aan met een nieuwsgierige en vragende blik. Ik wist niet of ik de woorden eruit kon krijgen. “Joost, het lijkt erop dat ik naar Amerika ga verhuizen”. Het voelde alsof ik net een bom had laten vallen. Door het uit te spreken, zette ik de creatie in gang. Zoals er wordt gezegd....."in het begin was er het woord".

Dit verwoorden naar Joost was het beste wat ik op dat moment had kunnen doen. Het bereidde me voor op het verkondigen van mijn nieuwe toekomst naar mijn familie en vrienden toe.

Joost reageerde heel positief en enthousiast, wat een grote steun was. Daarna bedankte ik Els nogmaals dat ze zo gul met haar tijd was geweest en me had geholpen om tot de kern te komen van het ongemak dat ik had gevoeld. Ik was haar praktijkkamer binnengelopen met het gevoel alsof ik stervende was en liep naar buiten in een volledig getransformeerde realiteit. Ik kende nu mijn richting en mijn doel.

Terwijl ik heel langzaam naar mijn auto liep, kwam Veerle uit de wagen gestapt en vroeg hoe mijn sessie was geweest. Ik voelde me heel stil van binnen. Mijn hele realiteit was aan het veranderen. Ik keek haar aan en zei: “Veerle, het was heel krachtig. Ik heb nu wel even de tijd nodig om alles te verwerken. Terwijl jij in je sessie zit ga ik wandelen in de natuur. Na je sessie kunnen we beiden delen.” Ik wilde niet dat mijn informatie Veerle zou afleiden om het maximale te halen uit haar langverwachte sessie.

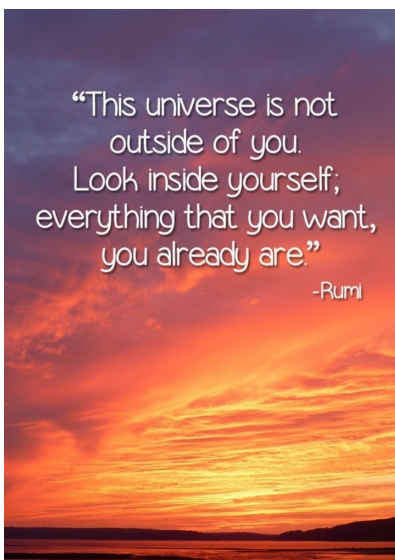

Ik liep heel langzaam en in innerlijke stilte doorheen de lange laan met bomen. Mijn geest had nog nooit zo stil en vredig aangevoeld. De bomen waren getuige van mijn eerste stappen in mijn nieuwe realiteit. In mijn nieuwe leven. Naar heen een nieuw begin.

Toen Veerle terugkwam, stelde ik voor om samen nog een wandeling te maken zodat we onze ervaringen met Els rustig zouden kunnen delen. Ik wist dat ik dit niet in een twee drie zou kunnen uitleggen. Ik wist ook niet goed hoe ik het moest delen, daar ikzelf bezig was met het verwerken en de integratie van het nieuws. Veerle stemde toe en ik vroeg haar om eerst over haar sessie te vertellen. Ik wilde haar mijn volledige aandacht geven.

Het feit dat ik mijn nieuws in minder dan een uur aan twee verschillende mensen, eerst aan Joost en dan aan Veerle, moest meedelen, was een groot geschenk. Op die manier was ik in staat om veilig mijn waarheid te delen met twee mensen waarvan ik wist dat ik ze kon vertrouwen en waar ik volledig open en mezelf bij kon zijn. Dit was cruciaal voor mij op dit keerpunt in mijn leven.

Ik vroeg Veerle om deze informatie met niemand te delen. Ik had tijd nodig om zelf eerst mijn nieuwe realiteit te omarmen voordat ik dit met familie en vrienden deelde. Ik had geen idee hoe lang dat zou duren. Ik had tijd nodig om het eerst in mezelf op te nemen en mijn innerlijke leiding de weg te laten wijzen. Alles stond op het punt te veranderen en ik had niemands inbreng, vragen, emoties, gedachten en opinies nodig. Ik had eerst alle tijd en ruimte nodig om bij mezelf te zijn.

Mieke's Voice 2021@Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

Delen is toegestaan.
Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden
van de lijst of indien je graag de vorige afleveringen
in PDF formaat ontvangt

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven
Week 2 - Een ruwe start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenisles
Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare hand
Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Inleiding - Relaties
Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme relaties
Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
Week 24 - Een holistische benadering van genezing
Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-initiatie
Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden
Week 34 - Mijn laatste sigaret!
Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!
Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank

Week 37 - Marokkaanse Smaken

Week 38 - Nachtelijke procedure

Mieke's Voice - Deel 4

Week 39 - Inleiding - Onze wegen komen samen

Week 40 - Speciale Aankondiging in Centrum Gea

Week 41 - Ontmoeting met Frank Coppieters

Week 42 - Portlandse Bruggen en Restaurants

Week 43 - Belgen en Amerikanen ontmoeten elkaar

Week 44 - Van de Luxe naar het Bos

Week 45 - Warmwaterbronnen en Zweethut

Week 46 - Goddelijk geïnspireerde Rendez-Vous

Week 47 - Dansend rondom de Galaxy

Week 48 - Laatste Lunch, of toch niet?

Week 49 - Mount Hood roept ons

Week 50 - De Tamanawas waterval

Week 51 - Paul's Dilemma - hij stelt vertrouwen in Jane

Week 52 - Drumcirkel

Week 53 - Op zoek naar verklaring!

Week 54 - Eenheidservaring

Mieke's Voice - Deel 5

Week 55 - Inleiding - Terug naar mijn leven in België

Week 56 - 3 september 1998 - Mijn 28ste Verjaardag

Week 57 - Mijn ontslag nemen

Week 58 - Moeder Meera

Week 59 - Reiki

Week 60 - Keerpunt